

Cinci tineri

În sfârșit, un suflu tineresc la Teatrul de Stat din Oradea, cu spectacolul *Delir în doi, în trei, în câți vreți* de Eugen Ionescu. Lucru bun, fiindcă aici, în "provincie", văzând mereu aceiași actori în diferite roluri, în loc să distingi personajul, ghicești sub el mereu, fără voia ta, actorul, omul. El nu te lasă să-i uiți stilul, modul propriu de a juca teatru. Iar la Oradea, pe scenă, se "joacă" prea mult "teatru".

Pilonii spectacolului și ai delirului au fost cuplurile: blonda în alb vorbind cu brunetul în negru (Angela Tanko și Andrian Locovei), iar în oglindă, roșcata în negru certându-se cu blondul în alb (Paula Chirilă și Șerban Bonda). Cei doi "ei" sunt actori recent intrați în teatrul orădean, ambii absolvenți în 1999 la

Târgu-Mureș, la clasa aceluiași profesor (Ion Săsăran). Șerban Bonda știe să fie convingător, ferm, sigur pe el, împingându-și personajul până la demență, în fond, până la esența "delirului". Al doilea, copie fidelă a replicilor primului, însă cu intonație proprie, stă în umbră, deși e egal "în drepturi" cu celălalt personaj. Dar și un pic prea teatral, un pic fals, un pic forțat.

Dacă cei doi sunt oarecum în antiteză, "ele" se dovedesc în complementaritate: Paula Chirilă are profunzime în timbru și replicile bine învățate, e matură și peste măsură de serioasă, de "ca la carte"; Angelei Tanko îi "iese" foarte bine trecerea debordantă la durerea insuportabilă, de la seriozitatea gravă la

jocul nebunesc de copil dezlănțuit. O reușită contribuție a avut tână scenografa Camelia Koteles. Într-un spațiu scenic simplu, sugerând două apartamente vecine, gemene, urmărim alternativ scenele care se desfășoară între cele două cupluri, reprezentative ca dualități prin costumele alb-negru. Însăpăimântător (ca efect) și foarte relevant – decorul din final: zdrențe curgând din cer, alături de capete sau mâini sfărțate de copiii-păpuși, victime ale unui război imaginar, însă posibil. Tot din decor face parte și personajul Soldatul, pansat, însângerat, disperat, căutând-o pe a sa Jeanette.

Sanda Tivadar
Filologie II, Oradea

Singură, coloana sonoră

O zi din viața lui Robinson Crusoe (la Teatrul Național din București, în programul "Inițiative actricești") este un spectacol cu de toate, cu câte puțin din multe subiecte, stiluri, genuri și, în fapt, cu mai nimic.

Textul semnat de Dan Cojocaru (autor aflat la debut, regizor de formație) și adaptat scenic de Ovidiu Moldovan prinde contur sub forma unei parabole. Stăpân peste o insulă mică, plină de capre și oi, loc unde se poate striga în voie "Moarte intelectualilor!", Robinson așteaptă o corabie care să-l ducă înapoi, în

mijlocul civilizației, în Europa. Speranța, trăită ani în șir, se spulberă, în final, fiind înlocuită de concluzia că, nici acolo, în Europa, deși altfel, problemele existente nu-și vor găsi rezolvarea.

Montarea regizorului Vlad Stănescu s-a dorit a fi una comercială. Jocul actorilor Alexandru Georgescu (Robinson) și Ovidiu Moldovan (Vineri), într-o complicitate permanentă cu publicul și plin de "cioace", se înscrie astfel pe linia comercialului. Tot pe seama sa trebuie pusă coregrafia rudimentară a Roxanei Colceag ce pare să-și fi spus că nici un efort nu

are sens. Decorurile – Ioana Creangă – și costumele – Adelina Pater – sunt, în fond, tradiționale, simple, corecte, dar nimic mai mult decât atât.

Doar coloana sonoră, realizată de Dorina Crișan Rusu, contrastează. Ea reprezintă sprijinul cel mai important adus montării (pe care o transformă chiar într-un *musical*) și este singura care salvează, cât de cât, spectatorii de la înecul într-o mare de plictiseală. Aplauzele oferite, cu mult prea multă generozitate, de public i se datorează în totalitate.

Irina Ionescu